

μία γραμμάτια, άνομιμα. "Όλοι γράφανε τ'όδιο πράμμα: «Νά πιάσουμε τόν Κινέζο». Γιατί όμως; Αυτό δέν τ'όγραφε κανένας.

»Τέλος, θέλοντας και μή, αναγκαστήκαμε να πιάσουμε τόν Κινέζο και να τόν πάμε στην άναρχοσι.

«— Σε ύποπτεύονται, τού ελεο ό άναρχιτής, ότι σό είσαι ό αίτιος τής μυστηριώδους εξαφανίσεως τών δύο παιδιών από τή σινιοικία σας, τού τετρατούς Βενιαμίν Μίλλερ και τής δικτατίδος Έρζίκας Μπλόμ. Λέγονι μάλιστα ότι τάχεις σκοτώσει...»

»Ό Κινέζος στάθηκε μιιά στιγμή άμύλητος. κ' έπειτα ελε, με ήρησι φωνή, με ύφος άπαθέστατο, χωρίς να δείξη τήν παραμικρή συγκίνηση:

«— Μάλιστα, κύριε άναρχιτά, ελε αλήθεια. Έγώ τού έξω κάμει...»

»Ό άναρχιτής παραξενεύτηκε πολύ με τήν άπροσδόκητη αιτή όμολογία τού Κινέζου και ζήτησε να μάθη τίς λεπτομέρειες τού έγκλήματός. Ελε λοιπόν στον Κινέζο να τού περιγράψη πώς και γιατί έκανε τόν διπλό αυτό όφρο.

»Ό Κινέζος άρχισε τότε να μιλή με φωνή διατακτική, πού γινόταν όμως όλοένα θαρραλέωτερη:

«— Δέν έξω να σάς πω και πολλά πράγματα, κύριε άναρχιτά. Κλειδώσα άπλούστατα τά παιδιά στο δωμάτιό μου, τά σκότωσα και έκλεισα έπειτα τά πτώματα σ' ένα μικρό μπαούλο. Μιά νύχτα σκοτεινή πήγα τού μπαούλου στον ποταμό "Έλβα και τ'όρριξα στο νερό.»

»Όλα αυτά τά ελε με μιιά άπάθεια και μιιά ήρεμία πούκανε μεγάλη έντύπωση.

»Όταν τόν ρώτησαν για τά έλατήρια τού φοικιτού έγκλήματός του, ό Κινέζος κίταξε τόν άναρχιτή μ' ένα βλέμμα σκοτεινό, άινιγματώδες, γεμάτο μυστήριο...

«— Αυτό δέν ύπάχει κανείς λόγος να σάς τ'έξηγησω, τράνισε. Και νάθελο, άλλωστε, θα σάς ήταν πολύ δύσκολο να τά καταλάβετε σεις...»

»Αυτή ήταν ή μόνη άπάντησις τού.

»Έγινε τότε έρευνα στο σπίτι τού Κινέζου, μα δέν βρέθηκε τίποτα. Ζήτησαν έπειτα να έξετάσουν τού φίλο τού, τού γέρο πωλητή τών παιχνιδιών. "Όταν όμως ελε στο σπίτι τού τούς άστυνομικούς, διαν έμαθε πώς είγανε πάσει τού φίλο τού τόν Κινέζο κ' άκορσε πώς ήθελεν να τόν άναρχίσουν, ό μισότρελλος γέρος τ'όμαζε τόσο, πούβαλε τά κλάμματα, άρχισε να φωνάζη πώς δέν ήξερε τίποτα κ' έκανε τέτοιες σκηές πού στάθηκε αδύνατο να πάρουν τήν κατάθεσι τού.

«Στή δίξη τού, ό Κινέζος κράτησε τήν ίδια άνοιχώς στάσι πούχε κρατήσει και στην άναρχοσι. Έπαυέλαβε όσα ελε πη τότε κ' άορήθηκε να πη λέξει παραπάνω.

» Απερασίδη τότε να ψάξουν στον ποταμό "Έλβα με δίχτυα. Μα όσες ή έρευνες έμειναν άκαρπες. Δέ βρέθηκε τίποτα στο ποτάμι.

»Όσοσο τού δικαστήριο κατέδικωσε τόν Κινέζο σέ θάνατο!

»Στό διάστημα πού ό Κινέζος ήταν φυλακισμένος, ό γέρο-Βάλντερ πήγε δύο φορές στις φυλάκες και ζήτησε τήν άδεια να τόν δει. "Όταν όμως τόσο άνησυχος, ελε τέτοια συγκίνηση και ταραχή κ' έκανε τέτοια φασαρία, πού τόν πήραν μιιά τρελλό και τόν έδιωξαν.

»Έφτασε τέλος και ή μέρα τής έτελέσεως τής θανατικής ποινής. "Όταν έρώτησαν τόν Κινέζο, ποία ήταν ή τελευταία τού θέλησις, ό κατάδικος ζήτησε να μάθη αν θα μπορούσαν να πάνε ένα σφαγιασμένο γράμμα τού στο φίλο τού, τού γέρο-Βάλντερ. "Ό διεθυντής τών φυλάκων έδέχθη. "Ό Κινέζος έδωσε τού γράμμα και ακολουθήσε τού άπόλασημα τής έτελέσεως ήσυχος-ήσυχος. Τόν κρέμασαν έξω από τήν πύλη κ' ό μυστηριώδης αυτός άνθρωπος άντιμετώπισε τού θάνατο με τήν ίδια άπάθεια και τήν ίδια ψυχραιμία πού ελε δείξει και πριν, στην άναρχοσι και στο δικαστήριο. "Η ήρεμη αυτή στάσις τού κ' ό κρισμός τού έκανε κατάπληξη και σ' αυτούς άκόμα τούς δημώεις τού.

»Όσο για τού γράμμα, πού ό κατάδικος ελε άφήσει για τού φίλο τού Βάλντερ, ό διεθυντής τών φυλάκων έπεφτόρισε δύο άστυνομικούς κλητήρες να τού τόν πάνε σπίτι τού.

»Όι κλητήρες βήκαμε τού σπίτι τού κλεισμένο. Χτυπήσανε, μα δέν τούς άνούσαν. Κ' έπειδή ή

ύρα ήταν προχωρημένη κ' ό γέρος έβγαλε συνήθως από τούχος, ό άστυνομικοί φοβήθηκαν μήν τούχε τάχει τίποτα κακό και σπάζανε τήν πόρτα. Βρήκανε όμως τού σπίτι άδειανό. Καθώς έρευνούσαν, αντίκρυσαν ό ένα μέρος τού πατώματος, πού τού σκέπαζε και τ'όραθε άλλότε μιιά μεγάλη ντουλάπα, μιιά κατακατή.

»Όι άστυνομικοί κατέβηκαν άμέσως κάτω. Βρεθήκανε τότε σ' ένα άπόλογο ύλογειο διαμέρισμα, σκοτεινό και χωρίς παράδρο, πού τού φωτίζε άμυδρά μιιά μικρή λάμπα τού πετρελαίου.

»Σέ μιιά γωνιά τού διαμερίσματος αυτού, σέ μιιά κωσέκλα, καθόταν μιιά κοίτλια μεγάλη, σάν άληθινή γυναίκα, πού φορούσε τά ρούχα τής γυναίκας τού Βάλντερ, πούτανε τόσα χρονια πεθαμένη. Δίπλα στην κοίτλια, σ' ένα κρεβατάνα μέσα, κοιμόντουσαν άγγελιασμένα ό Βενιαμίν και ή Έρζικα. τά δύο παιδάκια πούκανε χαθή.

»Τη στιγμή πού μπήκανε μέσα ό άστυνομικοί, ό μικροπωλητής ήταν γονατισμένος μπροστά στη μεγάλη κοίτλια και τραγουδούσε με σιγαή φωνή διάφορα τραγούδια. Ξαφνίστηκε βέβαια πολύ σάν ελεε μπροστά τού τούς άστυνομικούς, μα δέν έλε τίποτε. Ούτε αντίστάρθηκε καθόλου όταν τού ελεαν να τούς άκολουθήση.

»Όι άστυνομικοί πήραν μαζί τούς και τά παιδιά και τά πήγαν στους γονείς τούς. Για ποιαό διηγήθηκαν πώς τάχε πάρει και τάχε κρηφει στο σπίτι τού ό Βάλντερ, πώς τάχε πάντα κοντα στην κοίτλια τής πεθαμένης γυναίκας τού, πώς τάλεγε παιδιά τού και πώς τα μεταχειριζότανε με μεγάλη καλοσύνη. Τόν Κινέζο δέν τόν ελεαν δη καθόλου.

»Τό φτωχό μικροπωλητή, πού ή τελευταία αυτή περιπέτεια τούχε πάρει έντελώς τού λογικό, τόν έκλεισαν τότε στο φρενοκομείο. Έκει ό δυστυχής έκλαιγε πικρά και παραινιόταν όλοένα πώς τούκανε πάρει τά παιδιά τού και τή γυναίκα τού, πού, καθώς έλεγε, ελεαν επά τέλος γυρίσει πίσω, έπειτα από τόσων χρόνων χωρισμό.

»Γιά να μήν άρσησουν άνετέλεστη τήν τελευταία έπιθυμία τού Κινέζου, έδωσαν στον τρελλό να διαβάσει τού σφαγιασμένο γράμμα, πού ό Κινέζος ελε άφήσει γ' αυτών. "Ό τρελλός τού άνουξε νευρικά, κ' ήμα τού διάβασε, έξεπασε σέ κλάμματα.

»Τό γράμμα τού Κινέζου έγραφε τά λίγα αυτά άκατανόητα λόγια:

«Φίλε μου,

»Όταν θα διαβάξης τού γράμμα μου αυτό, έγώ δε θα ύπαρχω πια. Σε είδα πού κλειδωνες τά παιδιά μέσ' στο σπίτι μου. Δέν έξέρω γιατί τούκανε. Μα για να τού κάνης, θα πη πώς ήταν ανάγκη να γίνη έτσι. Γι' αυτό πήρα τού βάρος επάνω μου. Θα με κρημώσουν. Μα δέν πειράζει. Είμαι ευτυχής, πού γνοιξω πάλι απ' εκεί πού ήθα. Σε χωρετώ... Καλή άντάμωσι...»

»Ό τρελλός πέθανε, σέ λίγες έβδομάδες, μέσ' στο φρενοκομείο, πού τόν είγανε κλείσει...

»Η έπόθεσις τής μυστηριώδους εξαφανίσεως τών δύο παιδιών ελεγε τώρα έντελώς διαλεκτανθή. Τάχε πάρει ό τρελλός, για ν' άντιτακίστη ό δικά τού παιδιά. Αυτό τούτανε και τά παιδιά, τού όμολόγησε κ' ό ίδιος.

»Μόνον ό άτυχος Κινέζος κρημώστηκε άδικα, χάριν τού φίλου τού.

ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ

Ο ΤΡΙΣΤΑΝ ΜΠΕΡΝΑΡ ΚΑΙ Η ΠΑΠΙΑ

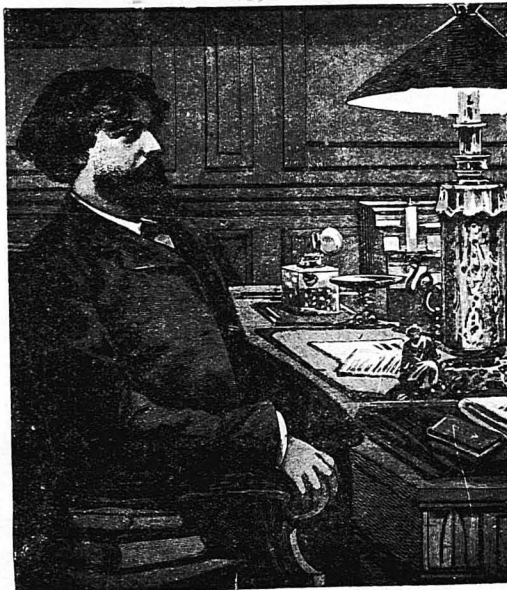
Σ' ένα γεύμα, τού όποιο ό Τριστάν Μπερνάρ τιμούσε διά τής παρουσίας τού—γεύμα πενιχό, μικρό και φτωχικό—ό οικοδεσπότης οσείβισε τέλος και μιιά ψητή πάπια, ισχνη, κοκκαλιάρια, μιανής μιουκαίς πούμα.

»Άμέσως ό Τριστάν Μπερνάρ έσκαψε επάνω απ' τού πούκεριζό και, με τού βλέμμα τού εκστατικό, με τίς τριχές τής κλασικής γενειάδας τού ανορθωμένες, ελε:

—Τι μικρούλι πού εινε τού φτωχό αυτό παπάκι! Και τί χαριτωμένο! Τι συμπληρωτό!... Κι τούτα τού λοιπόν πώς φαντασιότανε σάν να μές λην, καθώς έχει σωμαμένα τά ποδαράκια τού στον άέρα:

«Ω! πόσο κόμοσις! Τόσο κόμοσις πού θέλει να καταφροσθή μονάχα έμένο, τού φτωχό!...»

*** Η ΠΙΝΑΚΟΘΗΚΗ ΜΑΣ ***

«Ό Γάλλος συγγραφέης Άλφόν; Λαυέ στο γραφείο τού»

